

אלול Elul Be Prepared

Shiurim Tuesdays 8:00 pm

Sept. 3 Return to Sender: 7 Practical Tips to Make the Most of the Month of Elul

Sept. 10 The More We Change, the More We Remain the Same: Managing Expectations and Goals During the Season of Teshuva

Sept. 17 In the Still of the Night: Why Selichos Are Recited When Everyone Else is Sleeping

Sept. 24 People Hearing Without Listening: Discerning The Shofar's Many Messages

Oct. 7 In Search of Solitude: Finding One's Way Into the Holy of Holies

Shabbos Drashos

Shoftim What My Encounter With the Secret Service Taught Me About the Month of Elul

Ki Teitzei Have You Been Checking Your Messages Lately?

Ki Savo Our Proudest Confessions

Nitzavim The Most Common Questions People Never Ask Before Rosh HaShanah

Rabbi Larry Rothwachs

Congregation Beth Aaron,
950 Queen Anne Road, Teaneck

f Can't attend in person? Watch on Facebook live at <https://www.facebook.com/larry.rothwachs>

For more information or for sponsorship opportunities, please contact office@bethaaron.org

PEOPLE HEARING
WITHOUT LISTENING:
Discerning the *Shofar's*
Many Messages

רמב"ם הל' שופר וסוכה ולולב ב:ד - המתעסק
בתקיעת שופר להתלמד לא יצא ידי חובתו וכן
השומע מן המתעסק לא יצא

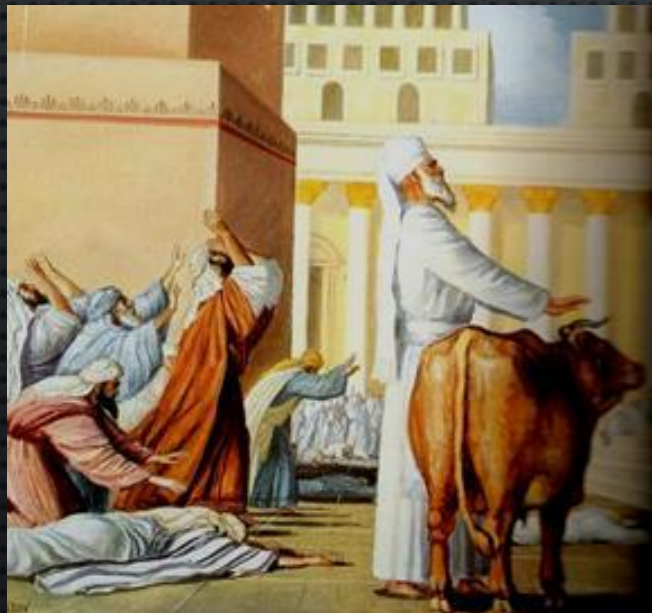
רמב"ם הל' חמץ ומצה ו:ג - אכל מצה בלא כונה
כגון שאנסוהו גוים או לסטים לאכול יצא ידי
חובתו...

משנה ר"ה כו. - כל השופרות כשרים חוץ משל פרה

מס' ראש השנה כו. - עולא אמר היינו טעמא דרבנן כדרב
חסדא דאמר רב חסדא מפני מה אין כהן גדול נכנס בבגדי זהב
לפני ולפנים לעבוד עבודה לפי שאין קטיגור נעשה סניגור. ולא
והא איכא דם פר הואיל ואשתני אשתני והא איכא ארון
וכפורת וכרוב חוטא בל יקריב קאמרינן והא איכא כף ומחתה
חוטא בל יתנאה קא אמרינן והא איכא בגדי זהב מבחוץ
מבפנים קא אמרינן שופר נמי מבחוץ הוא כיון דלזכרון הוא
כבפנים דמי

מס' ראש השנה כו. - עולא אמר היינו טעמא דרבנן כדרב
חסדא דאמר רב חסדא מפני מה אין כהן גדול נכנס בבגדי זהב
לפני ולפנים לעבוד עבודה לפי שאין קטיגור נעשה סניגור. ולא
והא איכא דם פר הואיל ואשתני אשתני והא איכא ארון
וכפורת וכרוב חוטא בל יקריב קאמרינן והא איכא כף ומחתה
חוטא בל יתנאה קא אמרינן והא איכא בגדי זהב מבחוץ
מבפנים קא אמרינן שופר נמי מבחוץ הוא כיון דלזכרון הוא
כבפנים דמי

מס' ראש השנה כו: - מר סבר בראש השנה כמה דכייף איניש דעתיה טפי מעלי...

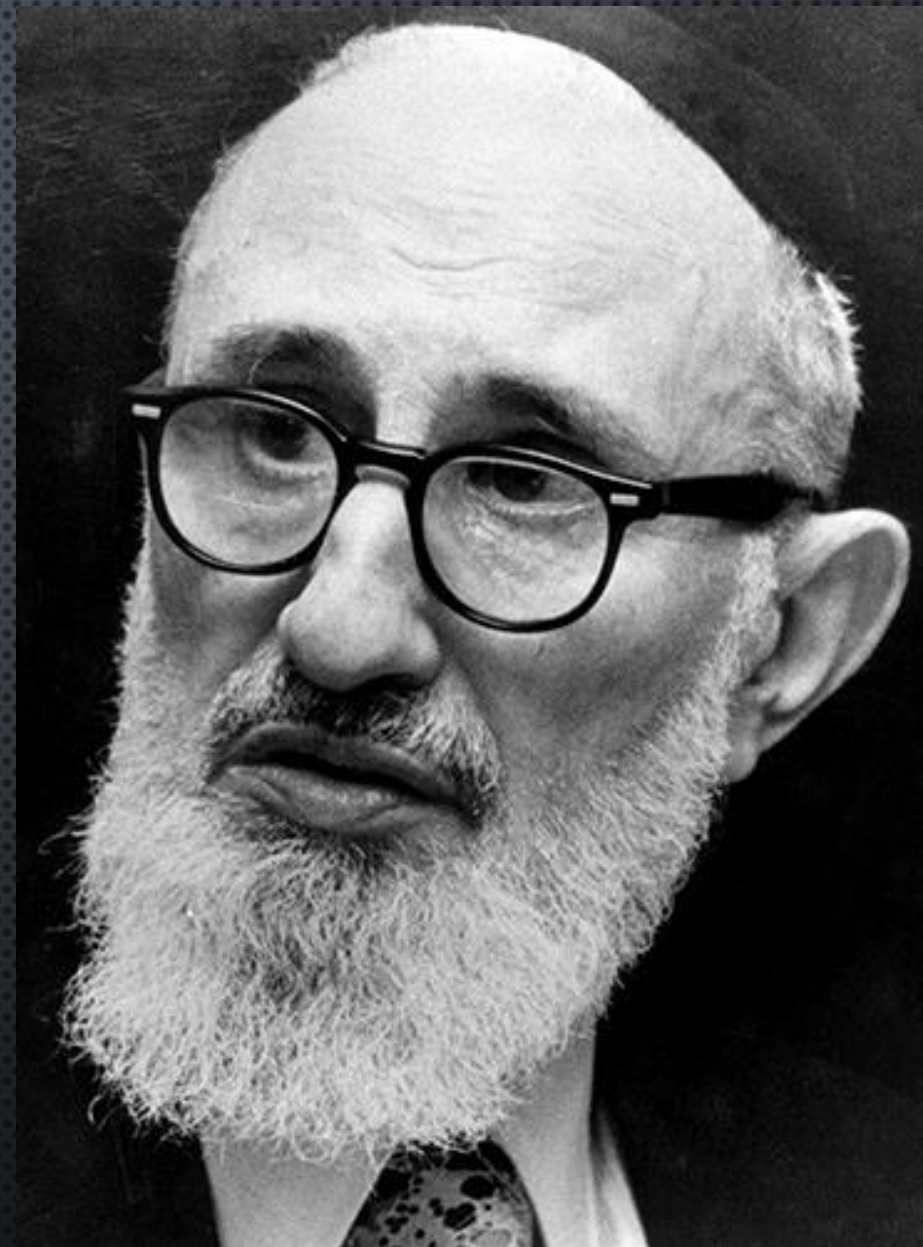
רש"י שם - כמה דכייף איניש בתפלתו פניו
כבושין לארץ טפי עדיף משום "והיו עיני ולבי
שם" (מלי א: ט), הלכך בראש השנה דלתפלה
ולהזכיר עקידת יצחק בא בעינן כפופין
ויובלות שהן לקרוא דרור בעינן פשוטין

הרב יוסף דב הלוי
סולובייצ'יק

ימי
זיכרון

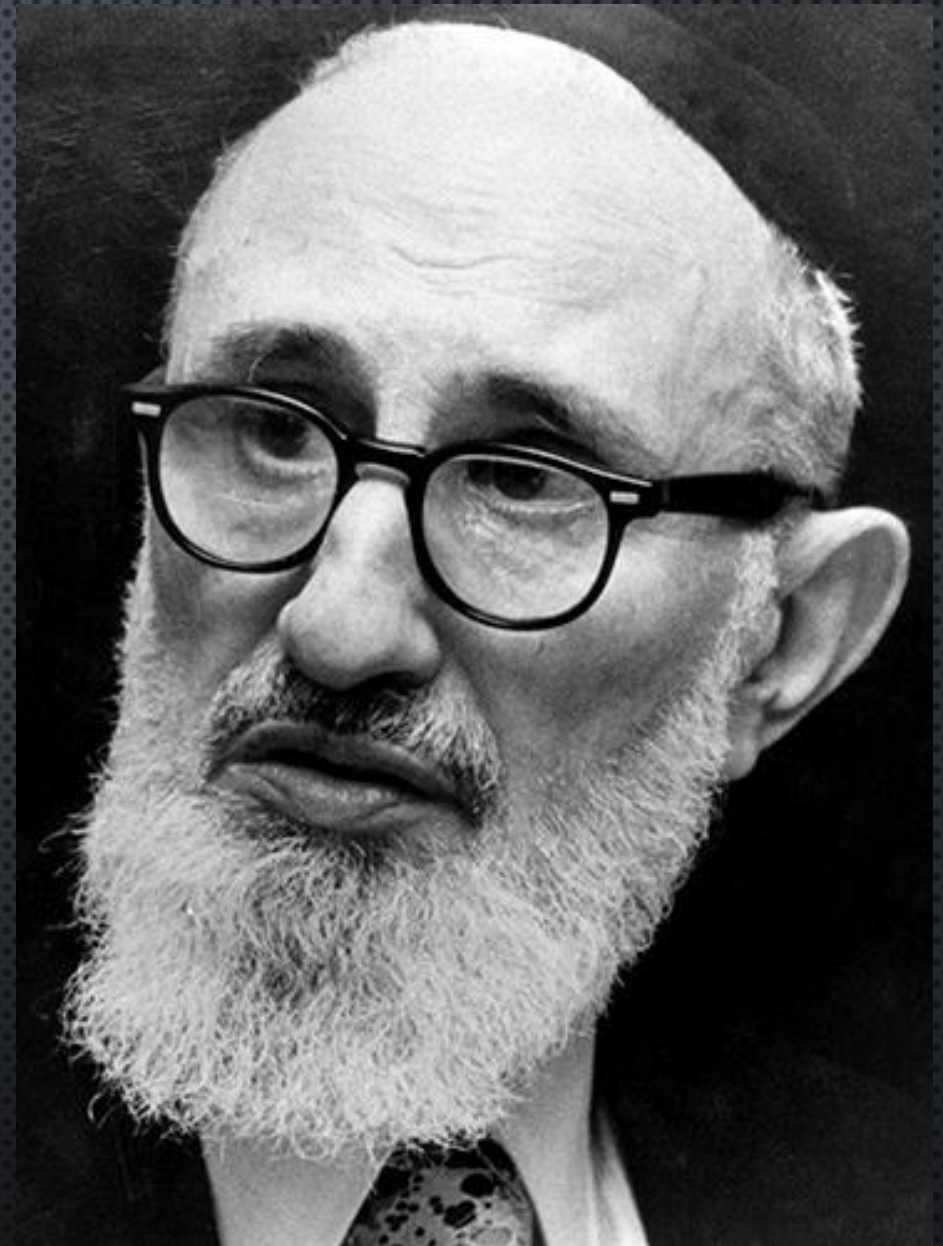
ספריית אלינר

הוצאת המחלקה לחינוך ולתרבות תורניים בגולה
ההסתדרות הציונית העולמית

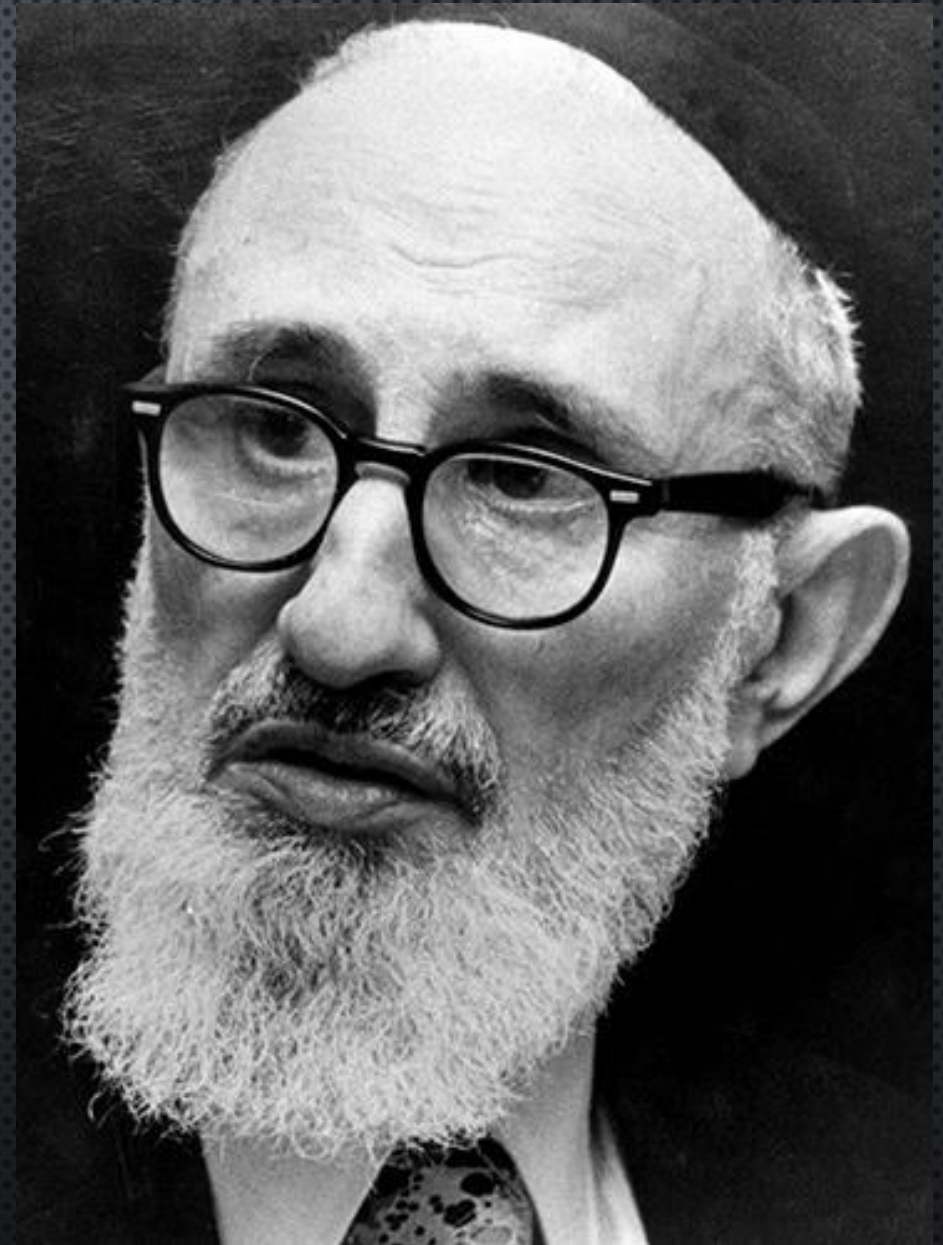

כל אדם עדין־רגשות מרגיש בהכרח, שעליו להתפלל ולשפוך לבו לפני ריבונו של עולם. התפילה היא צורך טבעי בהחלט. כיצד מתפלל האדם? הווי אומר: בדיבור. האדם משתמש במתנה הגדולה שהעניק רבש"ע לאדם, הוא הדיבור, כדי לדבר לפני בורא העולם. התפילה ברמה כזו אומרת עדות על גדולת האדם ועל כוח המחשבה והאמונה שבו. התפילה מעידה על העבודה, שהאדם מגיע עד לכעין נבואה. וכי אין הברכות של מלכויות, זכרונות ושופרות, ופסוקי הנבואה שבהן, הוכחה עד לאיזו רמה גבוהה מסוגל האדם להגיע! אנו פותחים את פסוקי הנבואה למלכויות, זכרונות ושופרות ב"על ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמור" – כמה מן הפאר יש במשפט זה!

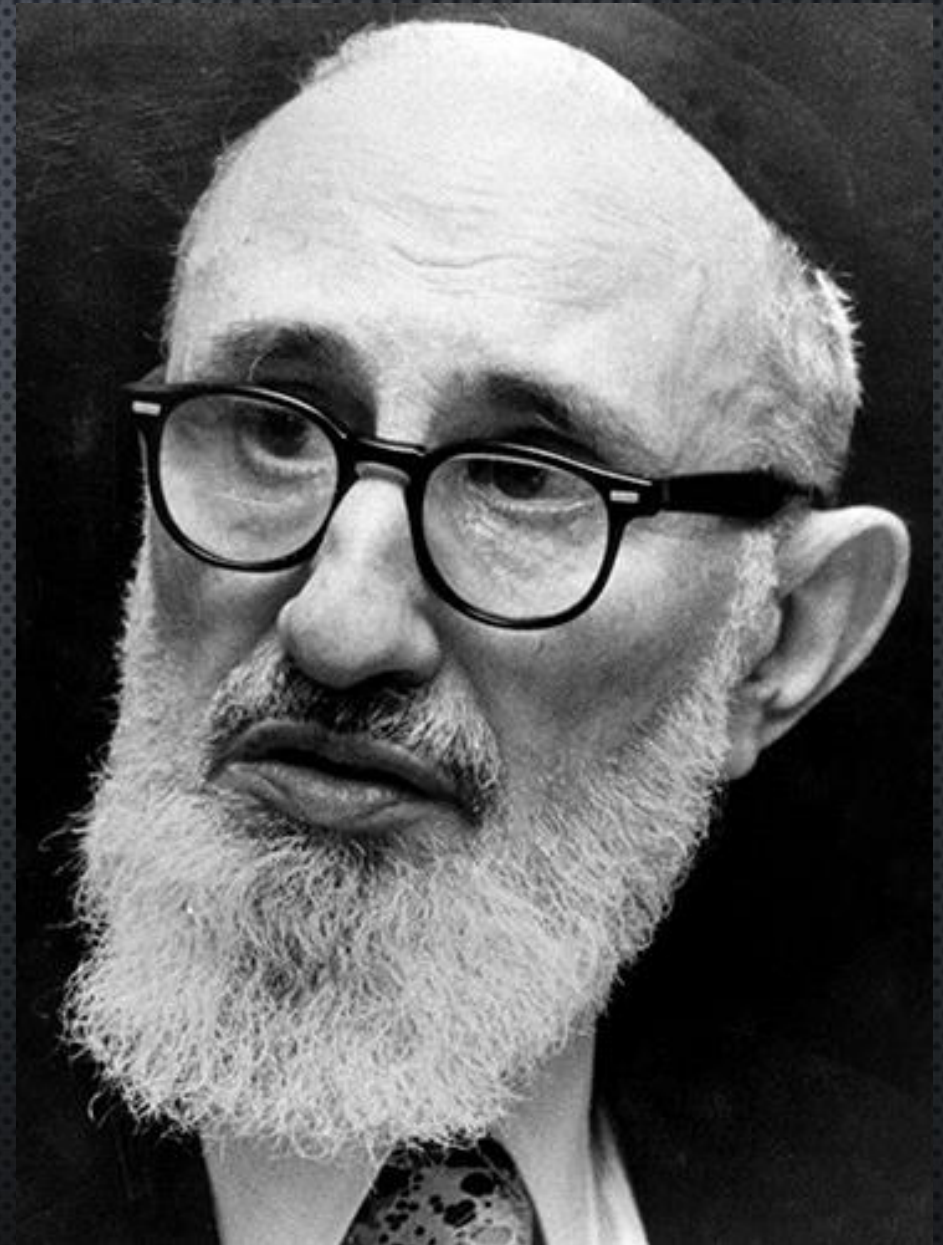
לא האדם בלבד מתפלל, אלא כל בעל חיים שופך את לבו לפני הבורא באופן אינסטינקטיבי ובלתי מודע. נביחת הכלב, רחשי הציפורים, יללת התנים וכל הקולות השונים המגיעים מן הערבה בערבים – כל אלה מתמזגים ומצטרפים לתפילה אחת של "עדיך כל בשר יבואו". כאשר קם יהודי בלילה לסליחות, מתפלל יחד עמו כל העולם כולו. צריך האדם

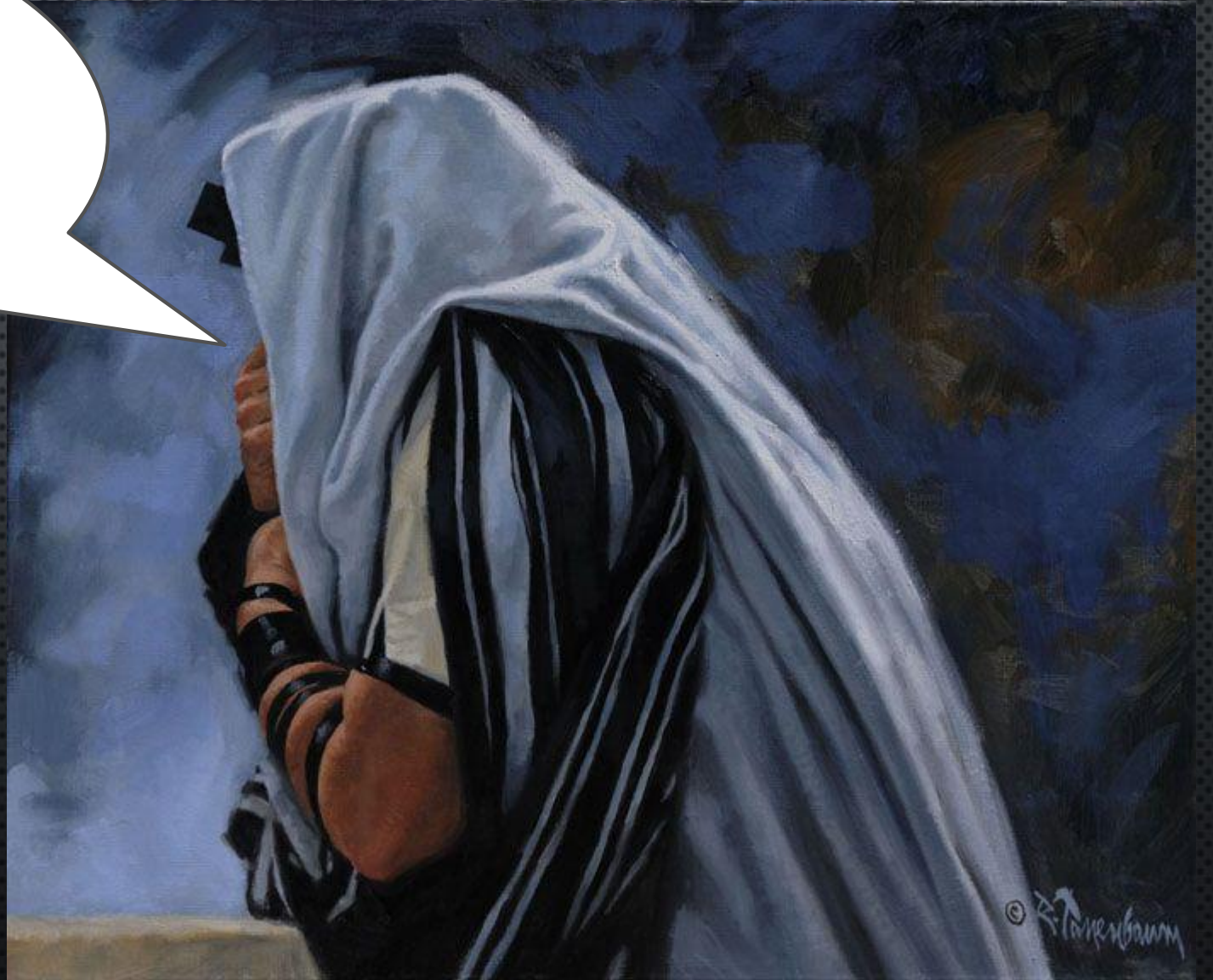

שיתפלל לא רק בתורת אישיות רוחנית המשתמשת בכוח הדיבור, אלא אף בתורת בשר ודם. התפילה צריכה להביע לא רק את גדלות האדם אלא אף את שפלותו. האדם הוא בחיר הייצורים, אבל גם ברייה שפלה ואפלה העומדת בדעה קצרה לפני חי העולמים. אף בתור ברייה שפלה צריך האדם להתפלל, ותפילתו זו מתבטאת בקולות השופר. וכי מהו קול שופר אם לא זעקת האדם ללא דיבורים וללא מלים! זוהי זעקתו המתפרצת הספונטנית של בעל חיים שרוי בייסורים! בתפילת-זעקה זו לא המלים והדיבורים בה העיקר, אלא קולות הגניחה של השופר הבאים ומתפרצים בהכרח אחר התפילות שבאמרי פינו. והסיבה היא: כשמסיים האדם את דיבורי תפילתו הוא מתחיל להבין, שבתפילתו לא הספיק לומר אפילו משהו ממה שרצה לומר – "מרובים צרכי עמך ודעתם קצרה". עם סיומה של התפילה בא האדם לכלל מסקנה, שכמעט ולא התפלל. וכי מה יעשה אז? יחזור על דבריו! יתפלל עוד ועוד – הרי זה לא יעזור. כדי להביע כל מה שהאדם

רוצה וצריך להביע – הוא מתחיל לפתע לבכות או לגנוח, או להוציא מפיו קולות אחרים של בעל חיים. בהבעת הקולות האלה מספר האדם כל מה שיש לו לספר, כל מה שאי-אפשר היה לו לומר במלים. יהודי בא מוכן ומזומן לומר פסוקי דזמרה. בתחילה סבור הוא, שיוכל להלל את בורא העולם כהלכה. הוא אומר בביטחה רבה בתפילת "ברוך שאמר": "המהולל בפי עמו, משובח ומפואר בלשון חסידיו ועבדיו, ובשירי דוד עבדך נהללך... בשבחות ובזמירות נגדלך ונברכך ונפאריך ונזכיר שמך ונמליכך". אולם ככל שהוא ממשיך באמירת פסוקי דזמרה מתברר לו יותר ויותר, שאין בכוחו לומר כראוי תהילות לפני חי העולמים, והוא אומר: "אילו פינו מלא שירה כיס ולשונו רנה... ושפתותינו שבח וכו' – אין אנו מספיקים". כשהוא מגיע ל"שתבח" תופס הוא, שהדבר לא עלה בידו כלל. הרי הקב"ה עצמו הוא אל ההודאות, אדון הנפלאות, מלך אל חי העולמים. אין ערוך לו.

מס' ראש השנה לג: - כתיב (במדבר כט) יום תרועה יהיה
לכם, ומתרגמינן: יום יבבא יהא לכוון...מר סבר: גנוחי גנח,
ומר סבר: ילולי יליל.

רש"י שם - גנוחי גנח - כאדם הגונח מלבו, כדרך החולים
שמאריכין בגניחותיהן. ילולי יליל - כאדם הבוכה ומקונן,
קולות קצרים סמוכין זה לזה.

תקיעה שברים תרועה תקיעה

תקיעה שברים תקיעה

תקיעה תרועה תקיעה

ספר השל"ה הקדוש – מס' ר"ה (פרק
תורה אור) – והנה עשה אלקים את האדם
ישר, רק שהאדם מקלקל את עצמו והוא
עקש ופתלתול, על זה מורה תקיעה
ראשונה שהוא קול פשוט וישר.

ואחר כך שברים שהוא גנוחי גנת, רומז
על חולי הנפש, ואחר כך יליל רומז על
חטאים גדולים... על זה צריך האדם להיות
גנוחי גנת ויליל בבכיה רבה פלגי מים
ירדו עיניו...

השל"ה הקדוש שם - ..כשאדם עושה
תשובה שלימה, אז שב הוא לדרכו
הראשון כאשר עשה אותו השם יתברך
ישר, וזהו תקיעה אחרונה שהיא גם כן
קול פשוט וישר...

וזהו שאמר הכתוב (הושע יד, י), כי
ישרים דרכי ה', ישרים לשון רבים, כלומר
שתי פעמים ישר, דהיינו שעשה אותו
ישר, וכשהטא ושב מחזירו להיות ישר...

ספר האבודרהם

טעמים לתקיעת שופר בראש השנה
כתב רב סעדיה גאון, מה שעיזוה
הבודא יתברך לתקוע שופר בראש
השנה יש בזה עשרה עניינים

1

מפני שהיום תחילת הבריאה שבו ברא הקב"ה העולם
ומלך עליו

וכן עושין המלכים בתחלת מלכותם שתוקעים לפניהם
בחצוצרות ובקדנות, להודיע ולהשמיע בכל מקום תחלת
מלכותם

וכן אנו ממליכים עלינו את הבורא ית' ביום זה. וכך
אמר דוד בתהילים (צ"ח ו) בחצוצרות וקול שופר הריעו
לפני המלך ה'

מס' ברכות נח. – מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא

עלי שור ח"ב עמ' תכה

מעתי בוא וראה: בתקופות קדומות היו מלכים שולטים שלטון מוחלט בארצם. בזמן החדש לא רצו עוד האומות לתת למלכיהם שליטה בלתי מוגבלת.

ותיקנו שהמלך יהיה כפוף לחוק המדינה. זה צמצם בהרבה את השפעת המלך, אבל כבוד המלוכה עדיין לא נפגע ב"מונרכיית הקונסטיטוציונית" הזאת. בתקופה האחרונה בטלה המלוכה כמעט כליל, ורק בארצות ספורות יש עוד מלך, ובמקום המלוכה באה הרפובליקה עם משטר דמוקרטי. שם העם שולט — יותר נכון: המפלגה שולטת. אימת מלכות — אין עוד. נשיא הרפובליקה תופס עמדה יצוגית בלבד, ואפילו במדינה שיש לנשיא סמכויות רחבות כמו בארה"ב הוא תלוי ברצון העם, וכדי להבחר הוא צריך להחניף לכל חוגי האוכלוסייה, ובזמן שליטתו הוא צריך תמיד להתחשב בדעת הקהל כדי שייבחר שוב.

כיצד נוכל להבין תהליך זה של ביטול המלוכה מבחינת ההשגחה העליונה? הרי אם כל מציאות המלוכה היא כדי לתת לנו ציור מוחשי של כבוד ואימת מלכות, שיקל עלינו לקבל מלכותא דרקיעא — למה ההשגחה נתנה למלכותא דארעא להתבטל? אין זאת אלא תוצאה ממה שבני העולם התרחקו מהאמונה. וזוהי דרכה של ההשגחה: בני האדם קרובים אל האמונה — ממציאה להם ההשגחה ציורים למלכותא דרקיעא ע"י תיקון מלכותא דארעא; התרחקו מהבורא — אין עוד משמעות בציורים של מלכותא דארעא, ומתבטלת המלוכה. שלטון מפלגות הוא ירידה לגבי מלוכה. (על עצם המשטר אנו מדברים; בודאי יוכל להיות מלך רע, ותתכן דמוקרטיית מתוקנת, ואין זה מענייננו.)

ס' שפתי חיים מועדים א' עמ' קלז

עלינו לבאר את דרך העבודה איך להגיע להמליך את השי"ת עלינו? הנה ה"ראשית" של קבלת מלכותו ית', היא הרגשת נוכחות השי"ת בכל מה שאנו חושבים ועושים. כך פותח הרמ"א את השלחן ערוך אורח חיים "שויתי ה' לנגדי תמיד הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלוקים, כי אין ישיבת האדם ותנועותיו ועסקיו והוא לבדו בביתו, כישיבתו ותנועותיו ועסקיו והוא לפני מלך גדול. ולא דבורו והרחבת פיו כרצונו והוא עם אנשי ביתו וקרוביו, כדיבורו במושב המלך, כ"ש כשישים האדם אל לבו שהמלך הגדול הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו, עומד עליו ורואה במעשיו... מיד יגיע אליו היראה וההכנעה בפחד השי"ת ובושתו ממנו תמיד".

הרמ"א בחר לפתוח את השולחן ערוך "אורח חיים" בקטע זה מדברי הרמב"ם מפני שה"שלחן ערוך" [ובמיוחד חלק "אורח חיים" שהוא המדריך את האדם בקיום כל פרטי המצוות היומיומיות והזמניות] הוא מורה הדרך המעשי להמלכת השי"ת בפועל, כי כל מעשה של קיום הלכה כלשהי [במיוחד כאשר מתלוית אליו הכונה שבעשיית המעשה הזה אני עושה את רצון השי"ת ומקיים את ציווייו] הוא ביטוי להכרת הלב שהשי"ת הוא מלכנו ואנחנו עבדיו. ההתחלה של ההמלכה היא, ההרגשה בנוכחות השי"ת – "שהמלך הגדול... עומד עליו ורואה במעשיו", כי כאשר אכן אדם מרגיש כך מדקדק הוא בקיום מצוותיו ית', וככל שתתחזק בקרבו התחושה בנוכחות ה', הן באיכות – בעומק ההכרה, והן בכמות – שההכרה תחיה בקרבו בכל זמן, כך ירבה בעשיית רצון ה' בקיום המצוות ויהדר בכל הדקדוקים והכוונות.

ס' חוקי חיים עמ' ו-ח

ז. "און וואס זאגט גאט"10.

את הדברים הבאים רגילים אנו להזכיר בפני תלמידנו בישיבה, על דעת שישמרו על לוח ליבותיהם תמיד, ובכל מצב, גם בהרבה "אזורי-הפשרה" שבחיים, בתוך אותם "שטחים אפורים" רבים, בהרבה מצבים שליליים שמתפתים לפעמים "לטייח אותם" (וכדברי החכם: 'בתי-הכלא מלאים באנשים שניסו "לטייח" מצבים שליליים'): בפיו של הרב ר' אלכסנדר רוזנברג זצ"ל שהקים את איגוד הקהילות האורתודוקסיות באמריקה - ארגון ה"אז-יו", היו שגורות שלוש מילים, שנהג לומר: "און וואס זאגט גאט" - כלומר: ומה אומר הקב"ה במצב שכזה¹¹?

בכל פעם שמציעים בפניך הצעה, בכל פעם שיש בידך אפשרות לעשות דבר מה, בכל עת שהנך מתלבט, אם אדם נאמן אתה, אדם שמקושר עם "מלכויות", שאל את עצמך: "און וואס זאגט גאט?". תופתע לראות עד כמה ירסן אותך הדבר.

איך רוב תוכניותיך יושלכו מבעד לחלון, כיון שברגע שהנך זוכר למי נאמנותך הגמורה שייכת, אינך רוצה עוד להיות בוגד; לא כלפי עם-ישראל, לא כלפי הורידך, לא כלפי עצמך וודאי שלא כלפי רבשי"ע. זהו פשר "מלכויות".

#2

כי יום ראש השנה הוא ראשון לעשרת ימי
תשובה, ותוקעים בו שופר להכריז עלינו כמי
שמזהיר ואומר כל הרוצה לשוב ישוב, ואם לאו
יקרא תגר על עצמו.

וכן עושין המלכים שמזהירין את העולם תחלה
בגזרותיהם, וכל העובר אחר ההזרה אין
שומעין לו טענה.

רמב"ם הלכות תשובה פרק ג - אע"פ
שתקיעת שופר בראש השנה גזירת
הכתוב רמז יש בו, כלומר עורו ישינים
משנתכם, ונרדמים הקיצו
מתרדמתכם, וחפשו במעשיכם, וחזרו
בתשובה, וזכרו בוראכם, אלו
השוכחים את האמת בהבלי הזמן,
ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא
יועיל ולא יציל, הביטו לנפשותיכם
והטיבו דרכיכם ומעלליכם, ויעזוב כל
אחד מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר
לא טובה

#3

להזכירנו מעמד הר סיני שנאמר
בו "וקול שופר חזק מאד", ונקבל
על עצמנו מה שקבלו אבותינו על
עצמם נעשה ונשמע.

אֶתְּהָ נִגְלִיתָ בְּעֵינֵינוּ כְּבוֹדְךָ עַל עִם קְדוֹשְׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם. מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם
קוֹלְךָ, וְנִגְלִיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפְּלֵי טְהוֹרָה. גַּם כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ חָל מִפְּנֵיךָ, וּבְרִיּוֹת
בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ מִמֶּךָ, בְּהִגָּלוֹתְךָ מִלְּכַנּוֹ עַל הַר סִינַי: לְלַמֵּד לְעַמּוֹ תּוֹרָה
וּמִצְוֹת. וַתִּשְׁמִיעַ אֶת הוֹד קוֹלְךָ, וְדַבְּרוֹת קְדוֹשׁ מִלְּהַבּוֹת אֵשׁ. בְּקוֹלוֹת
וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלִיתָ, וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפַעְתָּ.

כִּכְתוּב בְּתוֹרָתְךָ, וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְהִיּוֹת הַבְּקָר, וַיְהִי קוֹלוֹת וּבְרָקִים וְעָנָן
כָּבֵד עַל הָהָר, וְקוֹל שׁוֹפָר חָזַק מְאֹד, וַיִּחַרַד כָּל הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה:

וַנֹּאמֶר, וַיְהִי קוֹל הַשׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזַק מְאֹד, מִשָּׁה יִדְבֵּר וְהָאֱלֹקִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל:

וַנֹּאמֶר, וְכָל הָעָם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, וְאֵת הַלְּפִידִם, וְאֵת קוֹל הַשׁוֹפָר וְאֵת
הָהָר עֹשֵׂן, וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמִדוּ מִרְחָק:

#4

להזכירנו דברי הנביאים שנמשלו בתקיעת
שופר. שנאמר ביחזקאל (לג) ושמע השומע את
קול השופר ולא נזהר, ותבוא חרב ותקחהו דמו
בראשו יהיה וגו', והוא נזהר את נפשו מלט.

#5

להזכירנו חורבן בית המקדש וקול
תרועת מלחמות האויבים, כמו שנאמר
בירמיה כי קול שופר שמעתי תרועת
מלחמה. וכשאנו שומעים קול השופר,
נבקש מאת ה' על בנין בית המקדש.

A dramatic scene of a stone building, possibly a temple or palace, engulfed in flames. The fire is intense, with bright yellow and orange flames rising from the base of the structure. The sky is a mix of purple, pink, and orange, suggesting a sunset or sunrise. The overall atmosphere is one of destruction and divine fire.

להזכירנו חורבן בית המקדש וקול
תרועת מלחמות האויבים, כמו שנאמר
בירמיה כי קול שופר שמעתי תרועת
מלחמה. וכשאנו שומעים קול השופר,
נבקש מאת ה' על בנין בית המקדש.

#6

להזכירנו עקדת יצחק שמסר
נפשו לשמים, וכן אנחנו נמסור
נפשנו על קדושת שמו ויעלה
זיכרוןנו לפניו לטובה.

אמר רבי אבהו למה תוקעין בשופר של איל, אמר הקב"ה: תקעו לפני
בשופר של איל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם, ומעלה אני
עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני. יש להעיר למה שייכת דוקא זכות
העקידה לתקיעת שופר, ולא זכות אחרת, אלא מפני שענין תקיעת שופר
הוא שתעמוד לנו זכות הקדושה שיש בנו בכח אעפ"י שאינה בשלמות
בפועל. והנה בכל המצות כולן עיקר שלמותן הוא רק בפועל, אבל עיקר
המצוה של מסירות נפש מיוסד על בכח, שהרי האדם צריך להרחיק עצמו
שלא לבא לידי נסיון¹, אלא שיקבל עליו בכח לקיים כל זמן שתזדמן לו,
וכן המצוה העקרית שהשרישה בנו הכח למסירות נפש, היא העקידה,
היתה ג"כ בכח ומ"מ ענינה גדול מאד², ע"כ נתקע בשופר של איל
להזכיר עקידת יצחק, ויעלה זכרון של הקדושה שלנו שבכח ג"כ, ויעלה
לנו כאילו השלמנו בפועל את כל מערכי לבבנו לטובה בשעה הקדושה
הזאת של תקיעת שופר.

ולכאורה קשה מה

צריך לעשות דבר בפועל להזכיר לה', וכי יש שכחה לפני כסא כבודו ח"ו, וכן אומרים בתפלה כי אין שכחה וכו', אבל הכונה לנו התוקעים והשומעים קול שופר שהוא כדי להזהיר אותם לבל יישנו בשינת אולת ויקיצו, כמו שכתבו המחברים שיש לתקוע בשופר איל כדי שישמעו העם, כי קול שופר איל משונה משאר קולות. וכשמעם תקיעה ממנו, יתנו אל לב עקידת יצחק, וכמה מעלות טובות זכו אברהם ויצחק בשביל עקידה, ואם כן כל אחד יתפוס המדה טובה זו למסור נפשו לה', ולהיות נעקד לרצון ה' הגדול והקדוש, ומבלי לחוש על שום דבר מגדול ועד קטן, ולהיות שלם עם ה' גופו ונפשו כקרבן עולה, תמים יקריבנו לרצון לפני ה', ובזה יהיה נעקד יצרו הגדול ובזה יכניע אותו מכל צד, וזוהיא תכלית זכירת עקידת יצחק:

7

להזכירנו קיבוץ נדחי ישראל, ולהתאוות
אליו, שנאמר בו בישעיה (כ"ז י"ג) והיה
ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו
האובדים בארץ אשור וגו'

#8

כשנשמע תקיעת השופר נירא ונחרד
ונשבר עצמנו לפני הבורא, כי כך
הוא טבע השופר שהוא מרעיד
ומחריד, כמו שנאמר בעמוס (ג' ו) אם
יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו.

כשנשמע תקיעת השופר ניהא ונחרד
ונשבר עצמנו לפני הבורא, פניך
יהוא סבע השופר שהוא מדעיד
ומחריד, כמו שנאמר בעמ"ס (ג' ו) אם
יתקע שופר בעיר ועם לא יחדדו.

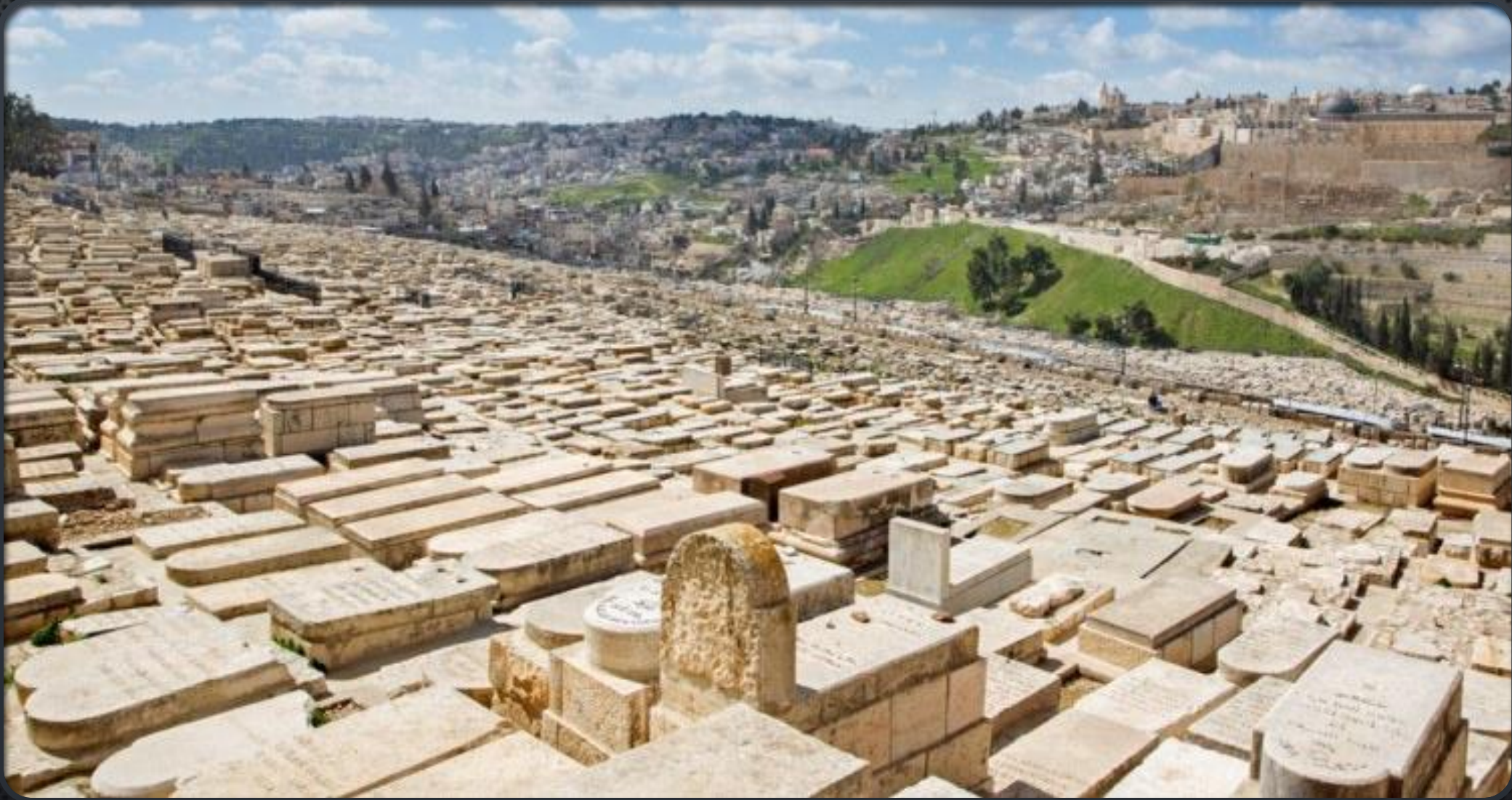
#9

להזכיר יום הדין הגדול וליראה
ממנו, שנאמר בעפניה (א' י"ד)
קרוב יום ה' הגדול קרוב ומהר
מאד, יום שופר ותרועה.

#10

להזכירנו תחיית המתים ולהאמין
בה, שנאמר בישעיה (י"ח ג) כל
יושבי תבל ושוכני ארץ כנשוא נס
הרים תראו וכתקוע שופר תשמעו

IN SEARCH
OF SOLITUDE:

Finding One's Way Into
the Holy Of Holies

